

Magistraten havde sluttet sig dertil uden at kny og uden at faa noget forandret. Dette er det ærede Medlems Paastand overfor Borgerrepræsentationen. Men hvorledes er Virkeligheden, hvad er Sandheden deri? I 1904—05 tilskrev Kirkeministeriet Københavns Magistrat og udbad sig en Erklæring over Ministeriets Forslag om en Ligning af $\frac{1}{10}$ pCt. Magistraten skrev tilbage om at faa Ligningen nedsat til $\frac{1}{20}$ — altsaa til det halve —, og Ministeriet imødekom dette og nedsatte Ligningen til det halve af, hvad Ministeriet havde ønsket, og gjorde det ved efter Magistratens Forslag at stryge nogle ønskelige Hovedstandsættelser, som til Nød kunde opsættes. Men se, dette, at Ministeriet satte Ligningen efter Magistratens Ønske ned fra $\frac{1}{10}$ til $\frac{1}{20}$ pCt., er noget ganske andet end Betænkningens Forklaring, at Ministeriet anordnede, og at Kommunalbestyrelsen har lært, at det ikke kunde nytte at søge nogen Forandring. I 1905—06 tilskrev Ministeriet Magistraten, at til Opfyldelse af de af Kirkerne stillede Krav behøvedes en Ligning af $\frac{1}{10}$ pCt.; hvis Magistraten ønskede, at man skulde udskyde en Del af Arbejderne ved Christianskirken, vilde Ligningen kunne nedsættes til $\frac{1}{15}$ pCt. Magistraten ønskede det sidste, og Ministeriet imødekom den, Ligningen blev sat ned til $\frac{1}{15}$ pCt. I 1906—07 skete ganske det samme. Ministeriet udtalte, da det udbad sig Erklæring, at skulde alle de paa Kirkebudgetterne opførte Arbejder udføres, udkrævedes en Ligning af $\frac{1}{10}$ pCt., men Ministeriet henstillede til Magistraten, om den ønskede Arbejderne indskrænkede, saa man kunde nøjes med $\frac{1}{15}$ pCt. ligesom forrige Aar. Dette ønskede Magistraten, og Ministeriet stillede sig atter imødekommende og satte atter Ligningen til $\frac{1}{15}$ pCt. Dette er de 3 Aar, som det ærede Medlem i den af ham medunderskrevne Betænkning fremstiller saaledes: „Da det af de 2 første Aars Erfaring var fremgaaet, at for Ministeriet var Kommunalbestyrelsens Erklæring ganske ligegyldig, afgav Magistraten disse 3 Aar igennem en Erklæring, der var overensstemmende med Ministeriets Anordning.“ Ja, Utak er jo Verdens Løn. Tak havde jeg saamænd ikke ventet, fordi jeg Aar efter Aar har imødekommet Magistraten og sat Ligningen ned efter dens Ønske. Men at skulle se en hel modsat Fremstilling af de faktiske Forhold given i et officielt Aktstykke havde jeg alligevel ikke tænkt mig Muligheden af.

Naar Ligningen i Aar har maattet sættes en Smule op — op til $\frac{2}{25}$ pCt. —

altsaa til en Skat af 8 Øre for hver 100 Kr.'s Skatteindtægt, og Magistraten har sluttet sig hertil uden at have fremsat Ønske om Nedsættelse, hvorefter Fatter Kommunalbestyrelsen sluttede sig dertil, har vel nok Magistratens Stilling i Aar sin Grund deri, at hverken den eller Borgerrepræsentationen virkelig har kunnet paavise nogen Vej, ad hvilken Ligningen, den af Ministeriet for i Aar foreslaaede Ligning, vilde kunne nedsættes. — Det var den anden af de Paastande, som jeg har tilladt mig her at anholde.

Det ærede Medlem har jo stadig stærkt søgt at indblande et politisk Moment i denne Sag. I det ærede Medlems Fantasi er der her Tale om en gammel Højrelov, som Venstre før har bekæmpet og slaaet ned, men nu genoptaget, og det ærede Medlem plejer jo i rigt Maal at delagtiggøre dette Ting i sine Fantasier herom. Det samme Moment er derfor naturligvis ogsaa fremdraget i det nævnte Udvalgs Betænkning — og vi fik noget af det nu i det ærede Medlems Tale —, men det er fremsat paa en Maade, som jeg endnu neppe har set Magen til, hvad urigtig Paastand angaar. Det hedder i Betænkningen: „Paa Finansloven for 1898—99 var af daværende Kultusminister Sthyr fremsat et ganske lignende Forslag til Kirkeligning, og under 3die Behandling i Marts 1898 udtalte Ordføreren for Finansloven sig paa følgende Maade“, — nemlig de Ord, som det ærede Medlem nu for lidt siden læste op for os. Og ogsaa her serverede det ærede Medlem dette Citat under det Paaskud, at det var Udtalelser angaaende et af Minister Sthyr fremsat ganske lignende Forslag. Efter dette Citat fortsættes der i Betænkningen — og med den ærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse et Par Ord —: „Man kan neppe tænke sig Muligheden af, at den Mand, der som Ordfører for et stort demokratisk Parti udtalte sig imod og fik Loven forkastet, er den samme, som fire Aar efter som Kultusminister fremsatte og fik vedtaget et Lovforslag af samme Indhold, kun med en udemokratisk Ændring.“ Nej, jeg siger ogsaa: Man kan neppe tænke sig Muligheden. Man kan neppe tænke sig Muligheden af en saa fuldstændig urigtig og falsk Fremstilling som den, der her er given.

Thi hvad er nemlig Sandheden? Det berettes, at paa Finansloven havde Minister Sthyr fremsat et ganske lignende Forslag. Det lyder jo nu allerede meget utroligt, for hvordan skulde saadan et For-